

AMICULU FAMILIEI.

FOIA BISEPTEMENARIA

PENTRU

INSTRUCTIUNE si DISTRACTIUNE.

Va ești in 1/13 și 15/27 di a fie-carei lune. — Pretiulu de prenumeratiune pre unu anu intregu e **4 fl.**
v. a. [10 franci — lei noi] pre unu cursu semestralu **2 fl.** v. a. [5 franci — lei noi.]

BRAND'A

séu

NUNT'A FATALA.

— Schitia din emigrarea lui Dragosiu. —

Fine.

Mantuirea.

Cu iutinea unui luptatoriu, inflacaratu de amoru, ajunse intre aceste si Bogdanu la muntele Pionu. — Trecându Bistritia auria si apropiându-se de spelunca misterioasa, dete si preste Gramini, din a-cărui rana curgea sange. Din ochii lui straluci duiosi'a, si o radia cadiu asupr'a lui Bogdanu, dar' se stinse indata.

Acestu tristu casu nemici mai de totu speranti'a lui Bogdanu. Elu se temeá cá pre mirésa o vá fi ajunsu vre-o nefericire noua, cáci nu poté se mai intrebe de nemene cá unde-i si ce s'a facutu ea.

Aici se restaurá impreuna cu luptatorii sei, si indata elu cu preotulu Com'a intrá in internulu válei inchise de stânci.

Ocupatu cu mii de cugete merse inainte fora de a observá pierderile si se vediu inaintea statuei Dochi'a. Ochiulu seu cercá indesiertu pre Brand'a. Elu suflá in cornu-i. Dar' acestu sunetu stranu strabatú stâncile si spariá gaiáile din cuiburi. Ele se redicara in cete in susu, si latindu-si aripele formará unu noru negru si mare.

Chiar' si ceriulu se parú cá e contra lui, cáci unu noru giganticu incungiurá Pionulu, si fulgerele si tunelele incepurá de-odata cu furia. Se versá o plóia infri-cosiata, care se pareá cá va se inundeze a dou'a-óra lumea. Furi'a elementelor astrinse pre Bogdanu cá se între in spelunca. Unu patu de muschiu affá acolo si fiendu pré ostenitu in scurtu si adormi. Sufletulu lui plutiá asupra Patriei s'ale si asupra lucrureloru ce avé se urméze. Elu vediu in visu sí pre eroulu Stefanu celu Mare, carele a invinsu regi si domni si si-a serbatu

amentirea invingeriloru prin edificarea a-loru patrudiec de beserici.

Bogdanu vediu apoi ceriulu patriei s'ale acoperitu de nori, si stéu'a apunénda a acelei'a lasându numai ici si cóle câte o radia. Vediu semilun'a in splendórea sa si stéu'a nordica inca 'si reflectá radiale ei, cari eráu semne cá Patri'a sa érase va mai inflori. Ér' in o de-partare mare i-se parú cá vede resarindu viitoriulu splendidu, care inse nu-lu poté esamina bene, cáci nori subtiri se pareáu cá-i impedeá privirea candu de-odata tunetulu, care sgudui spelunca, lu desceptá din visulu seu frumosu; si elu deschidiéndu-si ochii vediu — pre dorit'a-i mirésa adusa aci de Com'a si de Non'a.

Acésta convenire, dupa atâtea evenemente — nu se poté ascrie decâtu ceriului, carele a lasatu prin multe miracule de-a se redicá érase domn'a Cumaniloru in a-aceste tieri, si a benecuventatu pre descendentiu lui Dragosiu.

Re'ntórcerea si nunt'a.

Dupa-ce betranulu preotu incredentiá si dede lui Bogdanu pre iubit'a lui mirésa, toti-trei parasira spelunca.

Brand'a laudá si admirá cu mare placere eroismulu lui Gramini, candu de-odata privirea ei cea fora viétia se umplú de dorere. — Unu torinte de lacrimi 'i cursé din curati-i ochi, dreptu semnu alu recunoscintiei, pre care 'lu poté inca sacrificá nenorocitului ei mantui-toriu.

Armele lui frânte erau martori fide-denni cumcá a luptatu pâna in momentulu ultimu pentru salvarea ei. Unu momentu si o cruce aretáu loculu, unde e asiediatu bravulu june. Sacrificiulu seu pentru Brand'a a remasu pentru totudéun'a unu lucru de admiratu.

Bogdanu cu mirésa sa venirá in Bourreni. Aici se serbá nunt'a loru, carei'a i-i premerserá atâte cercári triste si fatale. — Totu in ace'a di se serbá si diu'a eliberarei patriei.

Patri'a romaniloru fũ in adeveru libera, cãci mul-time de teneri romani se alipira de cõt'a lui Dragosiu, caror'a locuitorii muntiloru li dederã mare ajutoriu, pre-cum si republic'a Brancea si Campulungu. Din acestu locu, pre care nici-cãndu nu lu-a calcatu picioru de inimicu se facũ cu poteri unite ataculu asupra ta-tariloru. Harabonu nu mai erã cu ei. Densii apucara fug'a cã turbati, fora de a se mai opune puterei Roma-niloru

In scurtu tempu Romanii ocupara cetãtile Romi-dav'a si Neamtii, precum si tôte posesiunile tataresci.

Acum dede Dragosiu Romaniloru din Maramuresiu semnalulu de a-'si schimbã locuintiele. — Precum poporulu lui Israilu condusu fiendu de Moise, mergeã catra tiër'a promisiunei, asiã si Romanii, cari de multi ani fura alungati din locuintiele loru prin furi'a barbariloru, urmãnda vocii Domnitoriului loru se re'tornarã in pa-tri'a stravechia a loru. — Desi pre atunci emigrarile de natiuni intregi nu erãu ceva raru, totusi acẽsta stramutare avũ unu caracteru propriu.

Romanii se re'torserã la locuintiele, din cari fura alungati prin fortia. Prela pãlele Carpatiloru mergeau ei printre paduri si stãnci. Aprãpe de Cãrlibab'a se im-prasciara pre tiãrinele fructifere dealungulu riului. Unu calugaru pfu conduceã cõt'a; dupa elu urmã multi-mea: betrani, teneri, copii, muieri, calareti, pedestri, cara cu averi si tesaure.

Din tiër'a invecinata îi intempinara teneri cu ra-muri verdi si cu cununi de flori, strigãndu-le: „bene a-ti venĩtu!”

Dragosiu ocupã mai antãiu scaunulu domnescu in Baia, er' poporulu ocupã pamentulu strabunu.

Din tôte partile veniau la Dragosiu, cari 'lu recu-nosceau de Domnu alu loru. Dintre cetati in florira cu deosebi Campulungu, Dorn'a, Vrancea si Hotarniceni, cari au potutu a-si sustienã domni'a romana, si cari au cooperatu in modu insemnatu la nimicirea ini-micului. Intre multe privilegii le decretã si dreptu-rile avute depre tempulu strabuiloru. Apoi cale-tori tãta tiër'a, carea erã impartita in doue; incepẽdu dela riulu Prutu marginita in vestu de Carpati si de Pionu, in ostu de Dnistru (Tiras) si de cetatea Alba, renumita prin mormentu poetului latinu Ovidius, in sudu de Marea nãgra er' in nordu de muntele Cucin'a (lãnga Cernautiu.)

Dupa aceste evenemente gloriãse, domni dinasti'a Dragosiesciloru pãna la anulu 1546, candu se-a stĩnsu cu Petru Raresiu.

Waldburg.

Pamfiliu J. Grapini.

LA ANIVERSAREA FIILULUI MEU.

Siepte nopti eterne, grele
Suntu de cãndu sufletulu meu
Se mãngaie baietiele
Numai cu portretulu teu!

Siepte ani de cãndu pamentulu
Erã Raiulu meu Cerescu;
Siepte suntu de cãndu mormẽntulu
Este loculu ce iubescu.

Dela sinulu meu copile
Intr'o clipa-ai disparutu,
Stĩnsute-ai in patru dũle,
Sub eternulu meu sarutu.

Si de-atunci si flori si stele,
Cãndu incercu se le privescu
Rõu'a lacrimiloru mele
Le intunecu, le palescu.

Maria Flechtenmacher.

UNU DIAMANTU IN NESIPU.

Conversatiune estetica-critica asupr'a productelor
unui june poetu romanu.

(Fine.)

X. Incãtu pentru partea formalã a poesieloru din discussiune, aici avemu, pre lãnga mai multe nenegabili precelentie, se indegetãmu si unele defecte.

Cu respectu la form'a interna ne luãmu voia a oserbã mai cu sãma trei lucruri.

Anume puterea, tenacitatea, si venjosi'a spiritului sunt fãra indoiãla calitãti din cele mai frumoãse si rare, si junele nostru poetu dispune in mesura mare de din-sele. Ele inse uneori lu-induciu in erãrea prolisetaiei. Infrene-si paginu Pegasulu tineru si aprigu; infrene-si-lu in acelu intielesu, cã se se adopere, mai alesu in poe-siile strĩnsu lirice, a fi mai pregnantã, *comptu si scurtu*, concentrãndu-si asiã-dicẽdu foculu. Omulu pãte ceti prin cãrti de poesie nu odata poeme de cãte 20 si mai multe strofe, pe cari apoi respectivii auctori le botãza cu numele de oda si imnu, pre candu poeme asiã de lungi ori-ce alta potu fi numai imnuri si ode nu. Liric'a curata, in prim'a oda, pretinde sãntiamente potinti, cari se producu intr'o stare infocata, entusiasmata si asiã-dicẽdu passionata a sufletului si fantasiei; apoi scimũ din psicologia, cã izbucnirea passiuiloru vehementi si a sãntiamentelorũ infocate e lucru momentanu, de cã teva minute, necicãtu de durata lunga. Ast'a un'a la mana.

A dõu'a scãdere de relevatu e erasi prolisetaie, cã un'a prolisetaie incãtuva de altu soiũ si sensu. Poe-tulu comite acestu pecatu in baladele sale si provine asidere din excessu de spiritu poeticu vigurosũ si tenace, care nu lesne se obosescu. Elu descrie uneori prea pe lungu si latu situatiunile, persãnele, caracterele scl., prin ce decursulu evenimentului si actiuilorũ baladei nu ur-mãza destulu de repede, interessarea cetitoriului se lan-gediesce si scade, naratiunea se spelatocescu. Acẽsta o sãnte lectoriulu chiar' si in balad'a alegorica poporale „Lacremiãrele“, altucum nu lipsita de varie frum-osetie. Balad'a e o epopeia mica, deci sunt nenegabile la loculu lorũ memoratele descriptiuni: numai cãtu fia ele amesurate trupsiorulũ, cu atãtu mai vãrtosu, deãrace firea baladei e de alta parte afina cu lirica, alu carei focu, cum aretaramu, se stĩnge, — efectu-i, se recescu sub nuorulu cercustãntieloru si vorbe'oru lungi si late. Baladistulu romanu Bolintineanu, p. e. in „Stefanu celu mare si mam'a sa“, „Mircea si solii“ scl. face atari descrieri si reflectiuni pregnanti cãte in 3—4, multu in siese viersuri, si lasa evenimentulu si actulu

baladei se ne ținea prin întorsurile sale neașteptate interesarea și atențiunea vivace din începutu pînă în capetă. Imiteze-lu junele nostru poetu.

În fine — și acéș'ta o spunem pe scurtu — poemelor lirice, că cuntesenției poeziei, corespundu vierșuri, metru, strofe mai variate, decum folosește în poeziile sale melice poetulu nostru. Emotiunea sufletéscă extraordinară, care creadia poem'a lirică, recere logicu și monotona, mai monotona, mai volubile și asiá-dicéndu mai saritória a formei. Una atare forma ne înfașiosieța mai palpabile esaltarea, entuziasmulu și că se grafmu asiá — estasea sufletului și imaginațiunei.

XI. Ce se atinge de form'a estera, de limba și stilu, puține avemu de disu.

Gresiéla e, încontr'a genului limbei nóstre, a nu padi strictu intonarea latină în cuvențele de nou introduse (nobila, medicu în locu de nobila și medicu scl.), pentru că limb'a romanéscă dóra între tóte neolatinele mai bine a pastratu mai în tóte accentuarea latină. — Tacemu apoi de erori sporadice contr'a sintasei, că „ah dér' ce-i pasa la ea, în locu de „ce-i pasa ei“ (Lacrimióre). Pestrecemu aceste scáderi: pentru-că ele, cum disemu, sunt fórté rare, sporadice. Apoi de alta parte suntemu pentru dinsele compensati prin un'a limbă, precum ferita de gergulu séu galimatia séu mistulu compositu alu tuturorun gunóieloru straine, — ierte-ni-se spressiunea — pe care unii ar' vré se-lu sanctiuneze de limbă literaria a Romaniloru: asiá, cu tóta acésta purificare, prin una limbă usióra, fluentă, néosia și verde romanéscă, ce'a ce onoratu cetitoriu a potutu oserbá din piesele citate.

Stilulu e elegante, procede din una imaginațiune poetica vivace și corespunde unei aseméne imaginațiuni: e acomodatú pretinúdeni obiectulu mai înaltu au mai populariu; e luminos, poterosu, plinu de tropi, metafore și figure și plinu de verdóre. Desclinitu forte și abundant e poetulu nostru în asemenari bine alese și nimerite și la loculoru cuvenitu aplicate. Desfidemu pe ori-cine, se ne arete multe asemenári, nu numai în literatur'a nóstra română, ci și în literaturile straine, cari se egaleze în frumusetia, originalitate și cuprinsu pe acéș'ta din poezia „Fericirea“:

Oh, dulce fericire, speranția-amagitoare!
Unu fluturu veselú esti tu aici pe sub sóre,
Er' noi suntemu cu totii sburdalnici de copii . . .
Amblámu, vai! se te prindemu; dér' candu sosimu la tine,
Tu esti acumu departe prin plaiuri mai serine,
Plutindú voiosu pe valuri de radie aurii.
În daru te și ajungemu. . . A tale aripióre
I-si perdú în man'a nóstra cerescu farmeculu lorú;
Si-acusi, fóra de mila, călcándu-te 'n pecióre,
Ne damu ér' dupa altulu mai viu stralucitoriu.

și poetulu conchide apoi:

Curata 'ndestulire, ceréscă fericire
Aici în asta viéția atunci numai simțimu,
Candú, condamnatú de-o sacra și sincera iubire,
Cu-a' nóstre fapte bune pe altii fericimu.

Se facemu și noi conclusiunea.

La finele disertatiunei noastre credemu a poté repeti și a poté sustiené — acumu cu mai multu prospectu de a fi crediuti — asertulu pusu în fruntea ei, cumcá în junele nostru desu memoratu natiunea română posedé unu adevératu diamantu. Estu diamantu înse diáce, că se grafmu asiá, înca în nesipu, are lipsa de a fi redicatu de acolo și a fi imbrașiosiatu, are lipsa de scóla, de poleire, pentru că se se face cu tempu brilantu multu mai pretiosu, și pentru că — precum în brilantu se resfrangu radiele sórelui în miie de straluciri, — asiá

prin sufletulu nobile romanescu alu junelui nostru poetu se se resfranga pre ceriulu romanimei în miie de coloru lumin'a adevéruriloru și ideelorú eterne.

Fi-va óre acéș'ta? Realizarea dorintiiei, ce esprimemu, depinde mare parte dela natiunea română. Din parte-ne încheiámu revelandú numele tenerului poetu, care e ascultatoriulu de filosofia la universitateá din Clusiu: **Petru Dulfu**.

Clusiu, în Juliú, 1879.

Dr. Gregoriu Silasi.

ELU TREBUE SE SE ÎNSÓRE.

Novela de Maria Schwarz.

(Continuare.)

Cele trei persóne intrara totu în o ospetaria, — anglesulu și individulu cu ochilari verdi înca le urmara dara numai dupace se convinsera pe deplinu, că femeile se asiediara deja.

Capričiulu miraculosu alu hasardului voii că Milnes se încuartireze în stâng'a dela chili'a lorú; er' domnulu celu cu ochilari verdi în drépt'a.

Milnes dupace a fostu asiguratu că femeile voru petrece unu ore-care tempu în ospetaria, merse de cercá cas'a negutiatoriului B. a unchiului de muma a Evei, și scirici că ore n'a sositu domniórá Horner? inse capetá respunsulu că nimenea nu scie nimica despre venirea domniórei, și ea acéș'ta nici nu se pote intenplá acum debrece d.-r'a scie pré bine, că negutiatoriulu a caletoritu înca din aprilie în strainatate. În urm'a acéstei revelari Milnes se re'ntórse catra otelulu seu, cuprinsu de cugetari cu totul deosebite.

— Déca Ev'a a sciutu, cumcá unchiulu seu a caletoritu, atunci ace'a necunoscuta nu póte fi dens'a, — medită elu întru sine, — dara de alta parte e imposibilu, că se póta esiste doue fiintie, cari se asemene átu de multu la statura și vierșu.

Resultatulu acestui rationamentu fú otarirea chiară și în parte și naturale de a scirici dupa numele ei. Cu acéș'ta otarire laudabila chiamá pe cameriera și o întrebá ca cene e dam'a din chili'a laterala.

— Pe acea damă frumósă și juna o întielegi d'adlu meu, care a sositu de-odata cu dta? — întrebá féta.

— Da, pre ace'a!

— Dens'a a caletoritu de aci p'ána ce ai fostu îndepartatu domni'a-t'a.

Milnes sarí de pre scaunu.

— A caletoritu, și unde?

— De securu nu sciu. Dara e probabilu, că s'a departatu cu vaporulu, care a plecatu catra K.

Unu sunetu de clopotielu chiamá pre féta, — la ce acéș'ta îndata și disparú. Si éca acum anglesulu nostru stá de sine-si, pierdiendu urmele atátu a necunoscutei, câtú și a Evei.

Elu amblá acumu esacerbatu în susu și în josu prin chili'a s'a, murmurandu din candu în candu printre dentii sei câte o injuratura englesă. Dupa ace'a 'si-scóse cartea de notitie și studîa numele consangeniloru Evei.

În demaneti'a dilei urmatóre densulu se aflá pre coperementulu vapóruului, care plecá spre N.

Diu'a prima trecú fora cá se fia aflatu între caletori baremi unulu, care se-i atraga atentiunea, séu se-i abata cugetele dela otarirea de a aflá pre Ev'a, și se machni fórte multu, cá pierdú urmele necunoscutei, înainte de a se fi convinsu déca ace'a intru adevéru erá Ev'a séu ba?

Sórele apusese acum de multu, și anglesulu nostru remasese totu pe coperementu; elu privia cu nepasare la surfaçi'a liniscita a apei, fumându ne'ncetatu. Celi-lalti caletori toti se retrasera în caiutele loru, și nemic'a numai conturbá liniscea, decátu vuietulu rótelorú și murmurulu masinei de aburu. De-odata se audi pre trepte sunetulu unoru pasi usiori, vijaiitulu unui vestmentu de metasa și unu viersu femeiescu dulce, dicându:

— Intru adevéru am trebuintia de aeru próspetu, dupa ce diu'a întréga am fostu închisa în caiute'a mea.

— Precum are omulu trebuintia de poterea nutritória a supei, chiaru asié are . . .

— Me rogu crutia-me cu prelectiunea t'a, și în locu de acést'a, mai bine comunica-mi de a-i datu în cale-ti de ceva suspiciosu?

— Adeca de suspiciosulu acel'a pre care 'lu cercitu?

— Pst!

Milnes audi tóte, afora de cuvintele ultime cari fura exprimate puçinu mai incetinelu. Elu siedeá chiar' cu spatele catra trepte și se feria cu grigia de a se întórce inderetru. Si de alt'mentrea faci'a-i erá deplinu ascunsa deinaintea conversatórielorú, cá-ci elu ocupase locu lângă o gramada de bagagie.

— Bine, nu voiú a te obosí și mai departe. Mi-pari fórte somnurosa.

— Di mai bine, ca ti-su spre incomoditate și în casulu acest'a . . .

Lasa-me singura te rogu, și cugeta la otarirea nóstra, dupa care nu este iertatu se ne vedia omenii multu la olalta.

Dupa acést'a Milnes audi câti-va pasi usiori apropiându-se catra densulu, pre capetulu deinapoi alu acoperementului, — cu tóte acestea elu remase nemisicatu. Femei'a cea cu vestmentulu de metasa vijaiitoriu înaintá pre deinaintea lui, fora cá se-lu fia obserbatu pre densulu. Pelari'a de amazona cu velulu desu nici acum nu i-esié din capu, și afara de acést'a și murgitulú de séra inca-'lu împiedecá de a-i recunósce trasurile.

— De buna séma e Ev'a, — cugetá Milnes, — și pre onorea mea de gentilomu, acum'a trebue se me convingu despre acést'a.

Apoi se redicá de pe banc'a s'a. La sunetulu abia

audibilu causatu prin acést'a misicare, necunoscut'a 'si întórse inderetru capulu. Milnes 'si-redica pelari'a, se apropiá de dens'a și o agrafi în limb'a francesă, cu tóta curtuosi'a, dicându:

— Iérta-me, domnisióra, se-ti facu o 'ntrebare!

Dam'a dede cu capulu semnulu de invofire.

— Dt'a asémeni în unu modu frapantu cu o cunoscuta a mea. N'ai avé bunatate a-mi descoperi numele d.-tale?

— Prea bucurosu, domnulu meu. Numele meu e Ahl, eu sum veduva.

Milnes se uitá la dens'a cu unu surisu ironicu, dicându:

— Multiamimu dómna, și dupace am facutu o 'ntrebare atátu de fortiatória 'mi tîenu de detorintia a me recomandá. Pre mine me chiama Schmidt.

La cuvintele acestea feme'i'a faciú o misicare caracteristica.

— Unde și cum ti-ai luatú numele Schmidt?

Chiar' în diu'a ace'a, în care d.-t'a ai devenitu veduva.

— Domnulu meu! . . .

— Dómna, d.-ta séu esti d.-r'a Ev'a Horner, séu cop'i'a fidela a ei. În casuiu antáiu m'amú juratu a nu te lasá pâna atunci, pâna candu . . . ér' în casulu din urma aflú necesariu a te deslusí despre portarea mea; alt'mintrea ori și cum se fia, pâna atunci nu me voiú departá de lângă dt'a, pâna-ce nu-ti voiú poté vedé faci'a.

— Asié dara dt'a voiesci a me persecutá?

— Da, — déca d.-t'a nu voiesci a redicá acum indata acestu velu inpenetrabilu, care ascunde nesce trasuri, a caroru acoperire se póte numí celu mai greu pecatu.

— Asié credi d.-t'a? — Intemplese dara ori ce se va intemplá, inse despre ace'a te potú asecurá, cá nusu de locu aplicata a-ti implení poft'a care trece preste tóte marginele curtuosiei. Credeamu, cá unu anglesu adevératu nu e în stare a vatemá atátu de tare pre o dama, încátu se-si ié cutesarea de a o espune la persecutariile sá'le uritióse numai cá se-si póta indestulí capriçulu seu.

— Te voiú urmari întrunu modu demnu de verice gentilomu, fora cá se ai de a te semti vatemata pentru acést'a. Considera-o acést'a asié, cá-si cum am jocá siacu! Eu cu ori-ce pretiu trebue se sclu, cá cine esti d.-t'a? și d.-ta se vede cá numai din cochetaría femeiesca, ti-ai propusu a me tîené în nesecurantia.

— Dara déca te-asíu rogá, precum te si rogu, cá pre unu omu demnu de onóre, se te lasi de a cercá si mai departe, cá cine sum eu, asié dara cá vei abdíce de otarirea d.-tale?!

— Nici odata!

— Si déca mi-e iertatu se te întrebu, de ce nu?

— Pentru ca iubescu feme'i'a ace'a, pre care o urmarescu.

— Ah, d'apoi că acést'a e cev'a ingrozitoriu, că eu se cadu jertfa numai pentruca sémenu cu ace'a femeia pre care d-t'a o iubesci.

— Trage-ti la o parte velulu si eu te voi lasá . . .

— Intru-adeveru, sum gat'a, desi nu pentru alt'cev'a, dara si numai singuru pentru ace'a, că se scapu de d-t'a.

Dupa ace'a si redicã in susu manuti'a delicata, dara indata érasiu o lasã in josu. Ér' dupa ace'a disè:

— Nu, nu! Asiu voii a sci, că de ce mi-ar' trebui se me plecu la acele amenintiari?!

— Ai totu dreptulu: pentrucă déca ai fi intru adeveru dam'a care te cugetu eu, te-asiu urmarí pâna la capetulu lumei, fia dara, si . . .

(Va urmá.)

CIARD'A ALBA.

(Resumat.)

Sub titlulu de mai susu a aparutu, cevasi mai inainte una naratiune, poetica scrisa de Dlu Teochar Alexi, si tiparita in Brasiovu.

Intréga lucrarea e impartita in 5 cânturi. Materi'a preste totu e frumósã si bene lucrata; si intinde o lectura amusanta si instructiva totu-odata.

Cântulu antãiu incepe cu „Vremea vechia.“ Fórte frumosu inceputu; si déca cugetamu si noi la acéstã vreme anim'a ne tresare. Si cum nu?! candu ne venu in mente de-o parte suferintiele trecutului, si de alta parte perseveranti'a si tenacitatea strabunilor nostri, caror'a in midiloculu atatoru suferintie, in multimea atatoru dile negre, numai arare-ori li se aretã câte-o radia de bucuria si fericire.

Auctorulu 'si incepe naratiunea sa poetica cu dilele copilariei, pre care le-a gustatu insusi; si in concertulu acestoru dile de placeri si suveniru dulci, apare inea cu o multime de coetani de ai sei si se asiédia in giurulu naratoriului, in giurulu acelui betranu, carele conversându cu ei, li descopere multe patianie din vremile sale. Ei-lu asculta cu placere si dupa judecat'a lor 'si facu si ei obiectiunile lor.

Cantulu I. Vremea vechia. In vremile vechi, dice betranulu, facându comparatiune intre acele si intre tempulu nostru, caletori'a erã impreunata cu mari greutati; negutietorii cu anevóia potéu a-si aduce marfurile de lipsa, cãci pre acele vremi nu erã neci vorba de drumu de feru; acum inse:

„te duci in cale cu fracu si cu bastonu
si siedi cá in odaia pre perina-n vagonu.“

Aici inse ascultatorii 'si facu observatiunea: cá dieu lumea a inaintatu si in bine dar' si in ace'a cá e mai rea, cá in vremile betrane; invidi'a intre semenii sei, neascultarea de legi si poft'a de avere suntu fórte imbraçosiate si in animile multor'a au prinsu radecini adénci; apoi cele sãnte 'su nebagate in séma de multi,

cari abiã suntu stropiti cu ceva invetiatura; asiã e: cá lumea e întórta.

Nu vorbiti asiã reu de vremea de acum, li dice betranulu:

„aflati cá vremea nu e neci buna, dar' neci rea,
ci chiãr' cá o chartia nescrisa este ea!“

Si eu cá copilu, audiãm totu vorbe de acéste dela parentii mei, cãci ei erãu invetiati se traiésca pre usioru, erãu ómeni de vitia mare si cu drepturi mari; dar' mai apoi lumea s'a sucitu si s'a treditu din somnu si urgia s'a pornitu asupra lor. Ei se plãnsérã pentru perderea drepturiloru cascigate si avute pote nu dupa vrednicia, si mi-au disu: se blastemu libertatea. Voi vorbiti si nu sciti cá parentii vostri au fostu supusi:

„vorbiti de folosintia si spuneti de cascigu,
dar' de robia' crunta nu pomeniti nemicu.“

Pre acele vremi, unde te nasceai, acolò si remaneai; cine se nasceã din sluga, sluga remané pre veci; ér' cene se nasceã dé-supr'a nevoiei, acel'a remané domnu pre veci. Mai grele au fostu vremile de atunci decâtu cele de acum.

Dar' betranulu lasându aceste la o parte incepù éراسi a povesti despre drumurile de mai inainte, tânguindu-se despre greutatea si nesiguranti'a caletoriei. Noi inse, cá nesce puçimu cugetatori, laudãmu numai si numai vremile cele vechi dicându:

„cã nu se pôte se fia adi mai bine,
cã este mai cu risicu a merge cu masinu . . .“

bã ce e mai multu, omulu neci nu-si pôte cascigã asiã bine cunoscentia despre lucrurele, pre unde trece, pentru-cã se duce cá vântulu, pre unde nu vréi, precându mai inainte potéi merge pre unde vréai si se stãi unde 'ti place.

— Destulu de aceste, dise betranulu glumeti, eu vediu cá si limb'a vóstra s'a pornitu acum cá si carulu de focu. Eu precum vediu, vi-e draga poesi'a, de ace'a a-ti mai voi a caletori pre diosu, cá se stati unde veti voi; vi voi spune eu acum lucruri tare poetice, déca vreti a sci.

Cantulu II. Pust'a. Voi ve plãngeti cá, carulu celu repede de focu, ve duce cá vântulu. Ah! de-ar' fi fostu de aceste in dfilele de demultu, atunci nu asiu fi suferitu neci eu si neci altii necasurile, despre cari neci visãmu. De ati fi amblatu vr'odata pre pust'a un-gurésca, atunci pre cându amblãm eu, credu cá nu vi-ar' venit doru de poesia, cãci uritulu stã se te omóra:

„Chiar' aștadi candu v'ati duce cu carulu celu de focu,
Ati vré mai grabnicu inea se treceti acelu locu.“

Mergi óre întregi si nu vedi decâtu ceriulu si pamentulu, siesu incãtu ti se perde vederea. Ori câtu mergi, tí se pare cá stai in locu, cá tóte le vedi cá mai inainte. Déca mai vedi unde si unde câte o casa, totu asiã e cea de antãiu, care ai vedintu-o cá si cea din urma, asié incãtu cugeti cá nu te-ai misicatu dela ce'a ce a-i vedintu-o antãiu nece unu pasiu. Poftimu apoi poesia, placere si distractia!

— Gresiesci, i dîseramu noi cu totii seriosi,
Ce este poes'ia? au lucru grandiosu?
Si ce e pentru omulu necontestatu frumosu?
Nascutu in asta tiéra de munti impresurata,
'Ti pare cá in lume nu-i alt'a mai bogata,
Si nu e mai frumoasa cá tiér'a nóstra scumpa,
Pe care totusiu altii neci ochii nu-si arunca,
si noi cantamu cá pre culmile Carpatiloru:
Se 'ntinde-o tiéra mândra si benecuentata,
De Domnulu între tóte iubita si ornata.

In sênulu acestei tieri atátu de frumoase cá unu palatu
si asié de atragutória cá unu paradisu este asiediatu:

. totu ce-i mai gratiosu

Si mai maretiu in lume, mai bunu si mai frumosu.

Acésta tiéra este asemené unei gradini incungiuurata de
tóte partile cu ziduri; ea este o cetatiuia intréga, din
midiloculu careia esu dóue turnuri, cari o predomnescu,
doi munti incungiuurati mai totudeun'a de o rara dia-
dema,

D'a luciei ninsóre prea falnica emblema.

Acesti munti cá doi giganti puternici privescu façia in
façia unulu la altulu fora de a se misicá. Pólele loru
suntu acoperite cu paduri: càci „bradului la munte-i
place“—intre cari adese se preumbla domnulu padurei:
ursulu. Mai la vale: vìi, coline încântátorie, siesurii
manóse si late, ceriulu curatu si ómenii cá bujorii. —
Stejarii si bradii maretii 'si inaltia fruntea loru superba
pâna la nori. Déca privesci in alta parte vedi livedi
in florite, pèriuri cristaline, cari, dupa-ce 'si jóca joculu
loru sarindu din vèrfulu muntiloru preste stânci, venu
mai la vale si se prefacu in riuri sanetóse plene de
násipu aurii. Colínele suntu plene de vitia de vinia:

. altu auru curgatoriu

Resare-n vitia dèsa celu vinu imbetatoriu!

Asié este Ardealulu. — Pust'a inca trebue se-si aiba
farmecile sale

Càci are clima lina — nu dura variata,

C' acolo si viétia mai raru e sbuciumata.

Pre locuitorii pustelorú i-i inspaimentéza vèrfurile
muntiloru, dar' noi in acele aflámu isvorulu poesiei;
sunsetulu celu puternicu alu apelorú, cari salta pre vèrfu-
rile stâncelorú ne încânta mai multu, decâtu mormurulú
linu alu riului. Noi ne aflámu delectarea la umbr'a ste-
jarului, precându ei 'si delectéza privirile la grâulu celu
mânosu. — Nóue inse cu tóte acestea ni-ar' placé si
pust'a; si tu betranule dici cá te-ai uritu cu ea. Se vede
cá pre câmpulu celu estínsu nu ai vediutu palaturile cele
de rubinuri formate de radiele sórelui si nece Libano-
nulu cu cedrii sei vestiti? Ce e mai frumosu, a vedé
palaturile de rubinuri a pusteii, séu muntii cei înalti,
albi adeseori? Apoi ómenii pusteii nu scíu de atâte ne-
voi, suntu veseli si mai fericiti, càci gusta mereu linscea.

— Hei! oftá betranulu, déca ai scí natur'a acelorú
ómeni, atunci nu ai dice asié. Ascultati-me si ve veti
convinge déca am dreptu.

(Va urmá.)

REVISTA.

La banchetulu societatiei „Maintenance“ a Langue-
docului intr'unite la 3 sept. a. c., dlu Laforgué a redi-
catu urmatoriu toastu:

„Prim'a adunare a societatiei Maintenance s'a
tíenutu la 25 maiu trecutú in acésta sala si avurámu
onórea de a numerá printre aderentii sei pre unulu
din cei mai eminenti barbati ai Romaniei, pre dlu Al.
Catargi, care a collucratu cu atát'a energia impreuna
cu tatalu seu — pre atunci presidentu alu consiliului
de ministri a principelui Ghica — la emanciparea sclav-
viloru Moldovei. De atunci amicitia Romaniei cu Lan-
guedoculu si Provence au mersu sporindu dupa cum ati
potutu observá adi demanétia chiar', la concursulu so-
cietatiei limbelorú romane, si dupa amédii, la umbr'a
cringului Fontfroide. Nu ve veti mirá prin urmare, déca
redicu acum acestu pocalu in onórea Romaniei.

„Romanii asiediati la marginile lumii latine si
la portile lumii barbare, sustienura lingu tempu im-
periulu, in care Traianu i-i pusese. Ei au aপরatu si
mai îndelungu si mai eroicu încă pre Europ'a, cu spad'a
lui Stefanu celu Mare si a lui Michaiu Vitézulu.

„O setii, dar' nu cu totii póte, cá dincolo de mun-
tii Romaniei, de vìile si plaiurile sale, suntu alti munti,
alte vìi, alte plaiuri, cari nutrescu ómeni de ace'asi
limba, a-cároru religiune, moravuri si amentiri suntu
aceleasi, si cari, ori care ar' fi natur'a pamentului ce-lu
calca, potu dice cá si cei din Bucuresci, din Iasi, din
Galati si din Mircesci: *Santemu Romani!*

„Peste totu loculu in ace'a tiéra, candu cinci ó-
meni se intalnescu impreuna, lautarii cânta pe vìórele
loru luptele trecutului si glori'a patriei comune, càci
in timpu de multe secole, neci unulu din fii ei nu au
perdutu speranti'a despre deseversit'a eliberare, pre ca-
rea a si obtienut'o in anulu trecutú.

„In vìile Carpatiloru, sub dulcele sóre alu Roma-
niei, si la vuietulu undelorú aurite ale Dunarei, mus'a
a gasitu celu mai bunu refugiu alu seu, si acolo ea
cânta in ór'a presenta si cânta atátu de bene.

„Este cu nepotentia de a se vorbí de dèns'a fóra
a dice unu cuventu si de autorulu suveranemente inaltu
alu Cantului Latinu, pe care am crediutu cá 'lu vomu
poté onorá la serbatórea nóstra romana.

„Déca spiritulu si cunoscinti'a potu nasee o opera
de méritu, trebue neaperatu cá cine-va se fi primitu
dela ceriu unu sufletu adéncu misicatu si adéncu inspi-
ratu, care este cea antái a lumii civilizate. — Numai
passiunea creéza poeti mari. Candu metalulu trecându
prin focu, devine mai limpede si mai mladiosu, — elu
este pusu la incercarea tempului si a ómeniloru.

Ce'a ce a facutu glori'a lui Alecsandri, nu e numai
fragedimea si perfectiunea opurilorú s'ale, ci fiindu cá
elu s'a inspiratu, precum s'au disu, dela sorgintea poe-
siei nesecata, dela natura si dela patria. Versurile sale
conservu preste totu loculu, hain'a natala, ele au par-
fumulu muntiloru si vìiloru s'ale. Elu 'si iubese atátu
de multu tiér'a, elu i-i cunósce atátu de bene traditiu-
nile, elu a culesu cu atát'a intieptiune cânturile, încátu
s'ar' poté crede, cá si elu a avutu ace'a viétia libera
si selbateca a Romaniei antice.

„Redicu dar' unu caldurosu toastu de frate natiu-
nei romane, lui Alecsandri, poetulu latinitatii, si nu voiú
despartí acésta indoita amentire de ace'a despre dlu
Al. Catargi, care fú óspele nostru in lun'a lui Maiu
trecutu!“

Membrii societății Maintenance aplaudară foarte viu acestu limbăgiu, cându d. Boucherie scolându-se dadu lectura unui brîndu în versuri romane transmisu de d. Alecsandri, rogându-lu de a-lu aduce în numele seu:

Din culmele Carpatilor,
La voi cu doru privindu,
Latiniloru, voiu fratiloru
Cântu voiosu unu brîndu:
Celebri-amici, ôspeti de sôre,
O cupa larga 'nchinu
La gloriã neperitôre
A nêmulu Latinu!

(Urmêza esplicatiunea pe care o dă societății d. Boucherie.)

„Ar' fi o mare onôre pentru mene, diceã în scrisôrea sa ilustrulu poetu, de a me atã prîntre numerosii ôspeti distinsi dela Montpellier, la ocasiunea serbatoriloru din acestu anu: ar' fi de asemenea realisarea dorintiei mele celei mai ardietôrie de a potê strînge man'a la toti credentiosii cugetarei latine, poeti, philologi, romanisati, cari formêza astadi armoniosulu clubu alu trimbitiasiloru avant'gardei rasei nôstre, suverana prin menfrea ei.

Vorbîndu apoi despre însarcinarea s'a de senatoru d. Alecsandri adauge:

„Detor'ia mea este cu atãtu mai rigurôsa, cu cãtu ea me silesece de a lipsi din compan'ia scumpiloru mei colegi si amici ai Provençei si ai Languedocului, cari mi-au exprimat u atãtu de lealu simpatiiile loru. Mi remane totusiu o consolatiune, care este de ai vedê aprobãndu brîndulu ce le adresezu din departare, punêndu în elu cea mai mare parte a animei mele.“

Taxa de rescumperare dela serviciulu militariu prescria nou'a *lege militara*. În urm'a acesteia totu individulu, care nu va fi ap'tu de serviciu militariu, va avê de a solvi o anumita taxa, în toti anii în cari ar' fi obligatu la acestu serviciu, si asia în 12 ani dupa olalta. Acêst'a taxa pentru cei fora de avere va fi de 1 fl., — era pentru cei obligati a plati contributiune erariale va fi dela 3 fl. în susu. Cea mai mare taxa va fi de 100 fl. pre anu. — Dela acêst'a taxa se voru potê scuti numai acei individi obligati la serviciu militariu, cari patimescu în defecte corporale de acelea, cari i-i împiedeca dela veri-ce modu de cãscigu: precum si aceia, cari patimescu în defecte spirituale, — acêstia din urma inse numai dêca parentii loru n'au nici o avere propria.

Capitululu rom. gr. cat. de Oradea-mare s'a întregitu prin promovarea R. D. *Joanu Corhanu* de prepositu capitulare, *Teodoru Kôvári* canonicu lect., *Joanu Cucu* canonicu cantor, — si denumirea R. D. *Nicolau Vulcanu* de canonicu custode, *Paulu Vela* canonicu scolaru si Dr. *Augustu Lauranu* canonicu cancelariu.

Cestiunea israelita care a tienutu în agitatiune atãt'a tempu pre reprezentant'ia nationale romana, cu dreptulu ingrigiata de venitoriulu Romantiei inundate de Evrei. — în cele din urma s'a resolutu primîndu-se în sîdinti'a din 7/19 l. c. a Camerei romane cu aprôpe unanimitatea vofuriloru urmatoriulu Articul de lege:

Art. unicu. În loculu art. 7 din Constitutiune, care se revisuesce, se va pune urmatoriulu

Art. 7. Diferinti'a de credentie religiose si confessiuni nu constitue în Romani'a o piedica spre a dobêndi drepturile civile si politice si a le exercita.

§. 1. Strainulu, fora osebite de religione supusu seau nestupasu unei protectiuni straine, potê dobêndi înpamentenirea cu conditiunile urmatore:

a) Va adresã guvernulu cererea de naturalisare, în care va aretã capitalulu ce poseda, profesiunea ce exercita si voint'a de a 'si stabili domiciliulu în Romani'a.

b) Va locui, în urm'a acesteia cereri, diece ani în tiêra si va dovedi prin faptele sale ca este folositoru ei.

§. 2. Potu fi scutiti de stagi:

a) Acei, cari voru fi adusu în tiêra industrii, inventiuni utile sêu talente distînse sêu cari voru fi fundatu aci stabilimente mari de comerçiu sêu de industria.

b) Acei, cari, fiindu nascuti în Romani'a, din parinti stabiliti în tiêra, nu s'au bucuratu neci unii neci altii vre-odata de vr'o protectiune straine.

c) Acei, cari au servitu sub drapelu în tempulu resbelului pentru independentia si cari voru potê fi naturalisati în modu colectiv, dupa propunerea guvernulu, printr'o singura lege si fora alte formalitati.

§. 3. Naturalisarea nu se potê acordã decãtu prin lege si în modu individualu.

§. 4. O lege speciala va determinã modulu prin care strainii si voru potê stabili domiciliulu loru pe teritoriulu Romantiei.

§. 4. Numai Romãni sêu cei naturalisati romãni potu dobãndi imobile rurale în Romani'a.

Drepturile pâna acum cãscigate suntu respectate.

Conventiunile internationale astadi esistente remãnu în vigôre cu tôte clausele si termenulu cuprinsu într'ensele.

Cum se casciga unu amantu. Doue dame distînse americane au pusu Redactorelui dela „Newyork Ledger“ nai'va întrebare: „Cum 'si potê gasi ceneva unu amantu?“ Totu-odata 'lu rogara, cã se le respunda fora întardiare. Redactorele nu întardiã a dã unu respunsu fôrte originalu si practic. Respunsulu de securu va interesã pre multi: Cum se cãscigi unu amantu? si asiê curêndu? — Bene, se vedemu cum s'ar' potê incepe mai bene. Cu brãndia se prîndu siôrecii, deôrce brãndi'a este cea mai preferita mancare a loru. Ore fi-va atãtu de buna spre a potê prînde cu ea si amanti? De siguru, dêca este brãndia buna, facuta în casa. Credemu inse, cã panea de casa ar' fi de siguru mai buna de a prînde pre amanti, dar' si acêst'a ar' trebui se fia de calitatea cea mai buna! — Cum se întrebuintiati dar' acêst'a pane cu mai mare succesu? Respunsu: Nu lasãti se lipsesca neci odata panea pe mese în familia si ve straduti de a casciga premiulu ce 'lu dau pre fie-care anu pentru cea mai gustuosa si buna pane de casa espositiunile economice din tiêra! Si inca neci odata nu se va fi ivitu casulu, cã o dama, care a primitu premiulu pentru facerea paniei de casa, se fi acceptatu tempu mai îndelungatu, cã se fia petita, deôrce predomnesce ide'a, cã panea buna si fetitie bune cãm stau în legatura într'unu modu ôre-care. De ace'a mai consiliãmu inca pe frumôsele nôstre cetitôre cã se-si dê silinti'a, cã acolo, unde invetia a face pane, se invetie totu-odata si a fierbe. Asemeni insusiri potu fi sigure cã voru fi cautate si apreçiate. Pe urma cã se cuceresca pe amanti ajuta multu si o façia vesela, care numai prin sculatulu de demanetia se potê capetã, pentru-cã aerulu de demanetia face façia rumena. Pentru-cã frumseti'a se farnece trebuie se fia împreunata cu unu temperamentu amabilu, cã dã feçei o espresiune placuta, care apoi devine cu atãtu mai atragutôria. Înainte de tôte inse e mai bene, cã pre amanti se-i prîndeti în casa si nu afara din casa; se ve feriti inse de a-le pune multe curse — si de a voi se pescuti pre multu. Unu lucru de mare însemnatate mai este inca, cã se ve cascigati asemeni insusiri, cã prîndiendu-se vre-unu amantu se si remana cu placere prinsu.

Hymen. Se cununã: dlu dr. *Josifu Galbu* jude la curtea de cassatiune cu d.-n'a *Ecaterina Dobranu de Agora* în Lucaretiu la 5 oct., d-lu *S. B. Popoviciu* comerciantu cu d.-r'a *Charlotta Cinciu* în Hatiegu la 16 oct., d-lu *Andrei C. Rusa* telegrafistu cu d.-r'a *Leon'a Fogarasi* în Têrgulu-Muresiului la 14 octob. a. c.

O revôlta de femeii avu locu în Constantinopole la 9 septemvre a. c. În acêsta di (marti'a) vre-o 2000 femeii se adunarã înainte locuintiei ministrului de finanzia, — o parte din ele spre a reclamá o pensiune era cele-alalte spre a cere o parte din léfa barbatiloru lor, cari se afla în armata. Zuhdi pasia, — care acum doue luni abié a potutu scapã din manile acestoru re-

clamante, — crediuse de asta-data a fi mai consultu că se absenteze. Functionarii regretară, că nu potu plăti nemicu, din cauza că tóte cassele erau góle; in urm'a acestei declaratiuni femeile se infuriară asié de grozavu încātu se escă o adeverata lupta între densele și óme-nii politiei, cari se încercară a le respândi. Prefectulu politiei, Hafiz pasia, intreveni, inse fú fluiertu si femeile i-strigară: „Noi nu voim rochii de mătasa, cum pórtă femeile pasialiloru si a le Sultanului, care banche-téza cu ghiaurii; noi nu cerem de cătu o bucatia de pâne pentru copiii nostri!“ Hafiz pasia se facú că nu întielege acésta alusiune la o aventura scandalósa in-templata cu dóue dame ale palatului. Elu ordonă politiei de a respipi cét'a de femei si in fine, imbrâncite de catra acesti'a nefericitele femei se retraseră, blastemându pre Sultanulu.

Necrologu. Au repausatu: Joanu Silasî protopopu in San-Nicóra la 5 oct., Josef'a Però veduv. Papp Maczedonfy in Clusiu la 8 oct., Mari'a Cioranu n. Giurculetii in Resnari la 9 oct., Mari'a Hoszu n. Porutiu in Desiu la 17 oct.

Deslegarea Logogrifului din nrulu I.

Cele 15 cuvinte formate din silabele notate sunt:

1) **Avramu** 2) **Maglai** 3) **Infant** 4) **Corintu** 5) **Ungar**
6) **Leichtenberg** 7) **Unire** 8) **Fianon** 9) **Albanese**
10) **Marmatia** 11) **Ismail** 12) **Limno** 13) **Isac** 14) **Elenii** 15) **Ioan**.

Literile initiale a acestoru cuvinte, cetite de susu in josu, dau numele foiei „**Amiculu Familiei**“ ér' literile finali cetite de josu in susu dau numele Redactorelui acestei foie „**Nicolae Negrutiu**.“

Bene au deslegatu: Domnele si domnişoarele: Elen'a Morariu, Victori'a Maxinu, Emili'a Onciu n. Ciavoschi, Corneli'a Centea n. Dragosiu, Lucreti'a Popescu n. Maioru, Corneli'a Lazariciu, Elen'a Popu, Mari'a C. Popu, Ann'a Lazaru, Virgili'a Popescu; si Domnii: Nestoru Opreatu, Joanu Dicu a. Decanu, Michaiu Marcantiu, Filipu Muresianu, Vasiliu Têrnavanu, Gregoriu Popoviciu, Mihaiu Cerniavschi a. Cernescu.

In urm'a sortirei esecutate in 8/20 octomvre a. c. premiale escrise le-au cascigatu Domnişoarele: Elen'a Popu si Virgili'a Popescu si Domnulu Vasiliu Terna-vanu.

Deslegarea Gaciturei numerice din nrulu 2.

*Florica mandra scumpa
Multu me temu se nu te rumpe,
Căci esti gingasia frumoşa
Si'ntre flori cea mai alésa!*

*Paserica tinerica
Sbóra tainicu mititica
Si'n feréstra langa flóre
Pre aripele-ti usióre
Dùl o dulce suvenire
Si parol'a-mi de iubire.*

Bene o au deslegatu: Domnele si Domnişoarele Emili'a Onciu n. Ciavoschi, Mari'a C. Popu, Lucreti'a Atanasiadu, Emili'a Popescu, Elen'a Popu; si Domnii Nestoru Opreatu, Joanu Popu Reteganulu, Joanu Tivadaru, Gregorin Popescu, Vasiliu Popu, Mihaiu Cerniavschi a. Cernescu

In urm'a sortirei esecutate in 8/20 octomvre a. c. premiale escrise le-au cascigatu: Domnişor'a Mari'a C. Popu si Domnii Ioanu Popu Reteganulu si Vasilie Popu.

Deslegarea Gaciturei de siacu din nrulu 3.

*„Sant'a di de libertate frati Romani a resaritu
Apasarea, nedreptatea si dorerea a peritu . . . ,
Ale tiraniei fiere tier'a nostra multu a strinsu
Adi nemicii au se péra, căci dreptatea a invinsu!
etc. etc. etc.*

de E. Carada.

Bene o au deslegatu: Domnele si Domnişoarele Emili'a Popu n. Marcusi, Elen'a Morariu, Victori'a Marienescu n. Maxinu, Emili'a Onciu n. Ciavoschi, Luis'a Szabó; si Domnii Grigorie Craciunasiu, Nicolau Stefu, Gregoriu Popescu, Vasiliu Popu, Mihaiu Cerniavschi a. Cernescu si Dimitrie Prunesiu.

In urm'a sortirei esecutate in 8/20 octomvre a. c. premiale escrise le-au cascigatu: Domn'a Elen'a Morariu, Domnişor'a Luis'a Szabó si Domnulu Grigorie Craciunasiu.

POST'A REDACTIUNEI.

J. P. Multiamita pentru cele comunicate. Ne vomu folosi de ele. Si speramu că „Amiculu Familiei“ va fi bene-primitu si la onorabilele familii romane din Vien'a.

C. M. Se va publică; si vomu ingrigi că pre 8/20-XI se-veni la mâna. Spune, te rogu, *D-nei Elen'a*, salutarile respectuóse din partea „*Amicului Familiei*“ care doreste a o vedé cătu mai desu in salonulu seu.

A. M. Pâna acum nu i-amu potutu face locu, din lips'a unoror semne folosite de DV. Preste pucinu inse va urmá. Mai cercati-ne din cându in cându cu de aceste si cu de altele.

E. P. Vomu publică critic'a D't'ale, desí póte se ne suspicioneze cenev'a cu

J. P. Amu regulatu. Hei! Multe-su necesurile dreptiloru! — Pardonati!

A. O. Ce-i cu cestiunea de proprietate a poesiloru lui A. M. ?

E. A. Da, avemu de totu sojiniu de litere, si tiparimu mai estinu decâtu ori care Imprimaria din tíera si strainatate. Pentru acésta a notaritu si Adunarea generale din estu-anu a Asociatiunei transilvane pentru lit. rom. si cult. pop. rom. a se foloti de Imprimaria nóstra la edarea aneloru si a celora-alalte lucrari ale sale; — si speramu că si alti Editori de carti romane se voru folosi de Imprimaria nóstra in tiparirea cartiloru s'ale.

A. P. P. Aseptamu unu respunsu categoricu la epistola adresata DV. prin Directiunea Imprimeriei nóstre.

La o copila. Lasă-o se mai creşca niţelu.

Óre Dómnice ce m'oiu face ?

Fă-te ce tie-ti mai place,
Numai nóue ne dá pace!

V. M. La cetirea síreloru D't'ale si fora voia ne vene in mente fabul'a *Leului si a Vulpei*, cetita in „*Calendarulu Sateanului Romanu*“ pre anulu 1880:

Gemă in cale, vulpea ranita
Si cu dorere se vaietá;
Unu leu vediénd'o i dise: „Iubita
Voiescu din sufletu a te-ajutá.
Lase-me dara se lingu a ta rana
Cu a mea limba si o se vedi
Pe dat' urmandu-ti tamaduirea!“

Vulpea codana

Ii dise-atuncea: „Dieu se me credi
Sciu c-a t'a limba e mai cu séma
La linsu prea buna, dorere-alini,
Dar' ce vréi frate, mi-e mare téma
De dentii carii i suntu vecini.

Calendariu de parete pre anulu 1880

a aparutu in Imprimaria „*Georgiu-Lazaru*“ de unde se si póte procurá cu 15 cr. esemplariulu.

Proprietariu, Editoru si Redactoru respundietoriu: **Nicolae F. Negrutiu.**

Gherl'a. Imprimaria „*Georgiu-Lazaru*.“ 1879.